

“SONBAHAR”

Sürekli çalışan ocağıyla yüreğe demlenen bir huzur ikram ediyordu evleri.Duvarlar uyuyordu sanki.Her sabah yaptığı gibi , aynı pencereden aynı sabahı izliyordu milyonuncu kez.Siyah saçlarının hep aynı telini tararken aklına geliyordu bu . Kapı,zorlukla açıldı,minik melek kapıyı açmak için kolunu kaldırdığında sıyrılan pijamasını düzelterek annesinin yanına geldi.Eylül,elindeki tarağı bırakıp oğluna döndü:

“Ekin,günaydın koca adam.”

Çocuk,her zaman dikkat ettiği şekilde gelip sağlam dizine oturdu.Protezin plastiğinden sevgi akımıymış gibi.Eylül bozulmadı,onu şefkatle kucakladı.Çocuk,hayatlarının değiştiği o günden beri,büyük bir insanın gözleriyle bakıyordu. Eylül zorlukla doğrulup mutfağa ilerledi.Ağrıları hala dinmemişti.Eskiden,her şeyin daha kolay olduğu zamanlarda her şeyin ne kadar anlamsız olduğunu düşündü.Erdal’ın gidişini,ayrılmalarını,her şeyin zorlaşmasını,sonra kazayı,her şeyin daha da zorlaşmasını... Ve hala hayattaydı,ve hayatı,anamlı anlamsız her şeyi taçlandırın bir zafer halini almıştı,kahvaltı hazırlamaya bile taç yakıştıran...Erdal’ı düşündü.Aşkının en deli, en genç ve,en salak hallerini.Sonra uzaklaşmalarını,sonra hastanede,Erdal’ın onu uyuyor sanıp söylediklerini... Desteğini...

Herkes ondan hüzün ve matem beklerken o,ilk şok dalgasıyla hayat arkadaşının (ki gerçek hayat arkadaşlığının eskisi olmazdı) elinden tutarak yüzleştigi,sonra kazanın bir felaket değil,hayatı gözünün önünde akıp gitmesin diye evrenin özel bir hediyesi olduğunu fark ettiği günler.Koşa koşa okullarına yettıkları günler olmuştu bu evde.Ekin’i koşa koşa okula yettirdikleri,birbirlerinin suratına bile bakmadan koşa koşa zıt yönler gittikleri.Şimdiyse Erdal’ın Ekin’i alma saati gelsin,Erdal koşa koşa bu eve gelsin istiyordu.Peynirleri doğradı.Bir türkü mırıldandı.Bülbülüm Altın Kafeste,öter aheste aheste...

Tezgahın köşesindeki çatlağa baktı.Başarısız bir pişirme deneyimlerinden sonra oraya koyulan sıcak tencerenin izi... Gülümsedi.Ayrılmalarından hemen önce o tencerenin bir yeni takımı için kavga ettikleri gün aklına geldi.Maske suratla otomatik birer makine oldukları günler...Eksildikleri günler...Uzunu kazada kaybetmemişti.Evliliklerinin son 3 yılında ruhundan biraz,boşandıkları günse kalbinden bir kalp çıkarıp koymuştu kendinden uzağa.Erdal uzaktaydı sanıyordu.Halbuki o sessizce bu parçaları toparlamış getirip Eylül’ün ellerine bırakmıştı,yapraklar kadar hafif gelmişti ona.Yapraklar kadar şairane...

Erdal derdi ki:

“Şarap ne kadar yakar şuracığını...O kadar lezzetlidir.Ve ne kadar kırmızıdır,o kadar yakar...”

Eylül kırmızı kırmızı demlenen çayın suyuna baktı.

Erdal,hastanede Eylül’ün başında beklerken:

“Gitmeyeceksin demişti.Gidemeyeceksin.Mevsim hala sana uygun.Lanet Eylül ayındayız!Eylül...”

Eylül reçelleri kaselere bölüştürdü.Ekin çilek reçeli severdi,kendisi turunç...Bir kase de vişne...

Kaseleri özenle dizdi.Masanın kenarından tezgaha döndü.

Ekin sordu:

“Vişne babama mı?”

Eylül bir şey söylemedi.Ekin üsteledi:

“Bizimle mi kahvaltı yapacak?”sesinde umut vardı.Bu Eylül’e çok dokundu.

“Bilmem.İsterse.”dedi sadece.Ekin

“Reçel koydun onun için ama.”

“Yoo.Bugün benim canım çekti kavanozda görünce.”Ekin biraz sustu,sonra:

“Bugün babama gitmek zorunda değilim.”dedi .Eylül güldü:

“Bunu bir de babana sor...Seni çok özlemiştir.” Çocuk bir şey demedi.İçeri koşup televizyonun karşısına kuruldu.

Domatesleri doğrarken eline bulaşan kırmızı,şeffaf su,ona kanı anımsattı.Her şeyi böyle net ve billur görmeden önceki halini...Yetişmesi gereken çok yer vardı.Bir de Erdal’ın Ekin’i alamayacağı tutmuştu.Bir yandan çocuğa direktifler yağdırıp bir yandan kendi de koşturuyordu.Apar topar arabaya kuruldular.Topuklu giyebildiği ya da koşturabildiği günlerdi...Erdal’a vardıklarında adama yapması gerekenleri,Ekin’i saat kaçta nereye götüreceğini,çocuğun neler yemesi,kaçta uyuması gerektiğini sıraladı ve adamın yüzüne bile bakmadan oradan ayrıldı.Çok acelesi vardı ve hızlı da gidiyordu,yetişecek kadar,başaracak kadar,yetecek kadar.Acı bir sesle yarış bitti.Uyanıp uyanamayacağı bile meçhulken düşündüğü yetişmesi gereken lanet işi,tencere takımı,ev yada işler değildi.Ekin’in 15 yıl sonraki mezuniyetiydi.Erdal’ın yüzüne neden bakmadığıydı,bir daha bakıp bakamayacağıydı....

Taşan çaydanlıkla ilgilendi ve domatesleri güzelce tabağa sıraladı.

Protez kullanmaya alışması zor olmuştu.Sonra düşündü;kendimizi bile yabancılaştırıyoruz kendimize...İtelemek her zaman en kolay.Dıştan bir şey de pek ala aşına bir hale gelebilirdi tam tersi bir şekilde...Madem alt üst olmuştu hayatı,alt üst yaşayacaktı.

Peçeteleri peçeteliğe dizdi.Çiçek vazosunu düzenledi.Tabakları,bardakları,çatal bıçakları düzenledi.

Histeri sınırında olduğu günlerden biriydi.Adım atmak isterken Erdal’ın kollarında buldu kendini... Erdal ise güldü:

“Ekin’e yürümeği biz öğretmedik mi bin bir maymunlukla?Biz,oğlumuzla sana öğretiriz şimdi.”

Hay lanet!Ekmeği unutmuştu.Nasıl unutulurdu ki bir Türk kahvaltısında bu! Telaşla mutfağı topladı.Ceketini aldı ve kapıya yöneldi.Hızlı hareket edemiyordu,buna alışmak en zor kısmıydı.Kapıyı açtığında Erdal’la karşı karşıya geldi.Bir eli zilde,diğeri ise ekmeğin poşetini kavramıştı.Şaşkınlıkla Eylül’e baktı sonra güldü:

“Bir yere mi gidiyordun?” Eylül ceketini çıkardı:

“Nerede kaldın diye bakınacaktım...Hoş geldin.Bir eksiğimiz kalmadı şimdi.” Erdal aşına ama ürkek bir tavırla eve adım attı,içi ısındı.

“Hoş bulduk.” dedi. “Çok hoş bulduk...”

SON